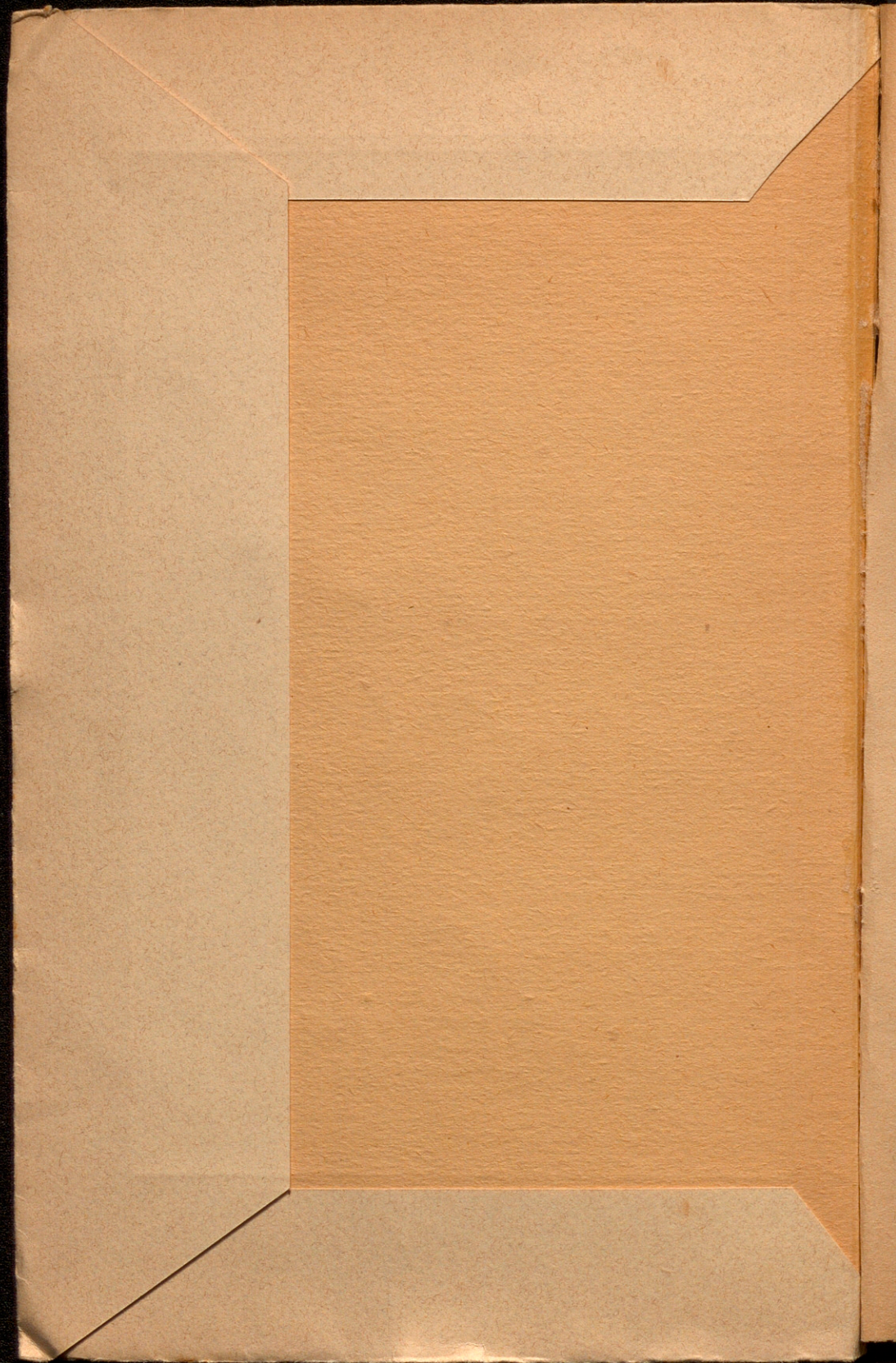

12
ALFONS MASERES

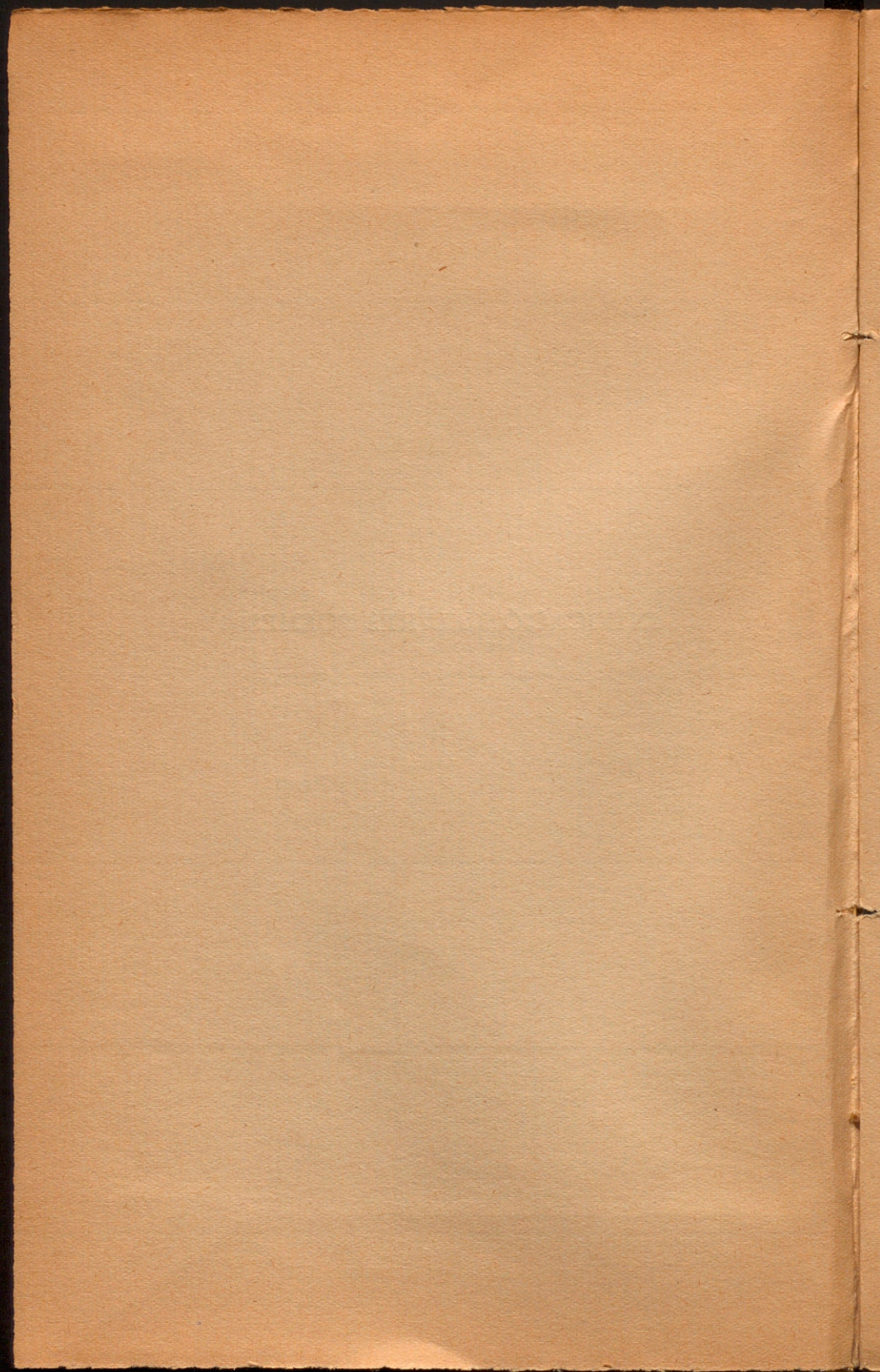
INVOCACIÓ
I ALTRES POEMES

LLIBRERIA VERDAGUER
RAMBLA DELS CAPUTXINS, 5
BARCELONA
1938

INVOCACIÓ I ALTRES POEMES

CPC Maser Inv

16000002219

ALFONS MASERES

INVOCACIÓ

I ALTRES POEMES

LLIBRERIA VERDAGUER

RAMBLA DELS CAPUTXINS, 5

BARCELONA

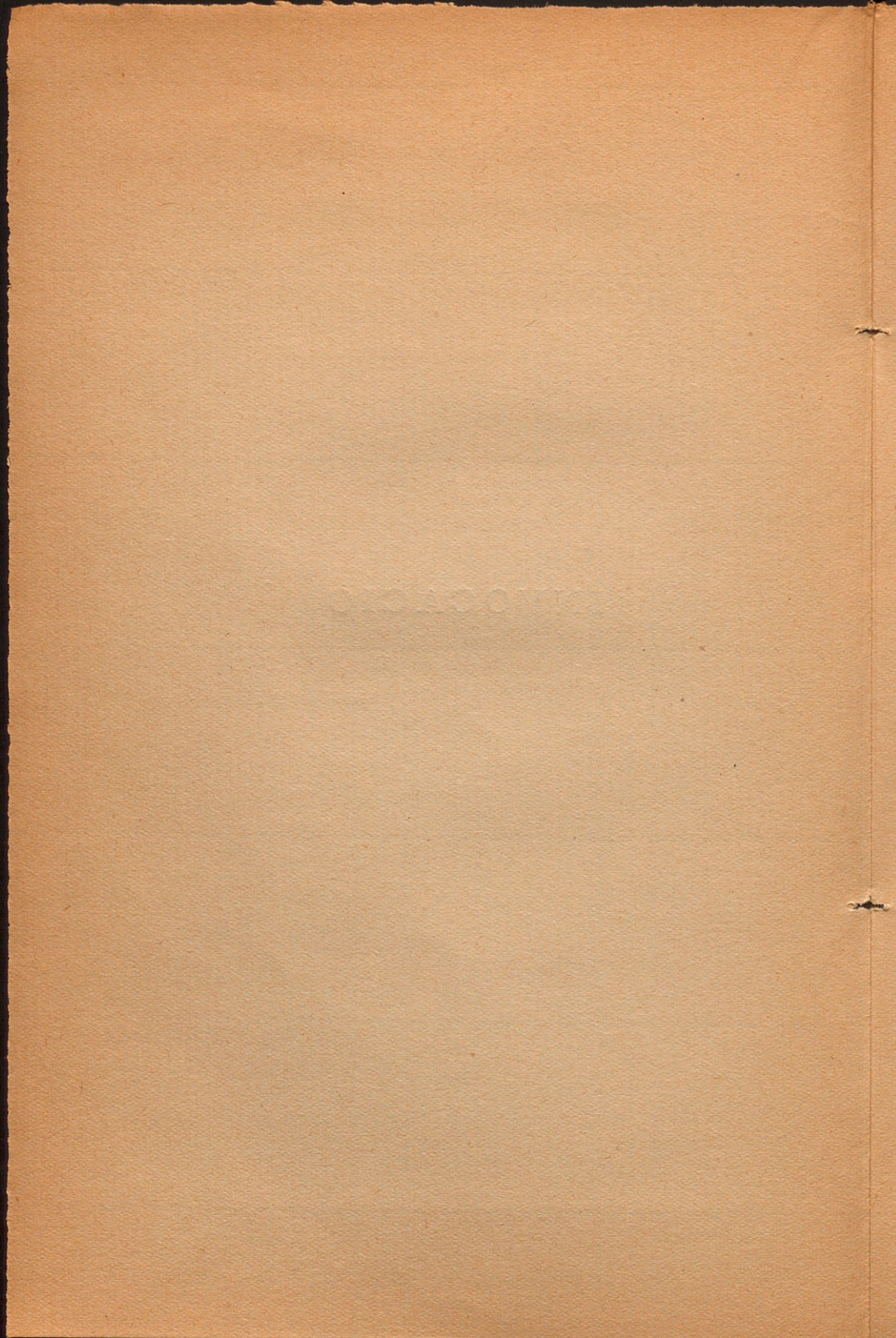
1938

El poema més antic dels aplegats en aquest volum és El riu, que data del 1926. Els dos més moderns són els sonets L'esfinx i Evasió, compostos el 1937. El que dóna títol al recull és del 1931, i el que el clou, La mort és del 1932.

Ha estat fet d'aquesta obra un tiratge de 610 exemplars, deu dels quals, només, són en paper de fil Guarro, van numerats i són signats per l'autor.

Copyright 1938 by Alfons Maseres

INVOCACIÓ

INVOCACIÓ

Fang, miserable fang! Escòria,
garbuix infaust i capció
que la pruija aleatòria,
d'un fat absurd i procelhós,
per incurança o per follia
a la buidor llançava un dia,
quan esclatà en la fosca ingent
l'alba del temps, minsa palanca
de l'immanent al contingent
no assenyalada amb pedra blanca!

¿Quina mà audaç i barroera
t'ha anat pastant amb el delit
d'afaiçonar-se una quimera
i projectar-la a l'infinit
o de distreure l'encanteri
d'un oci etern, ple de misteri,
que cap anhel no pot omplir,
si no és la indòmita avolesa
d'anar reblint l'àvid ahir
quan el demà no té comesa?

Val més deixar la ment tranquila
i no escatir l'interrogant:
tot aquest llot, aquesta argila
no es va esculpint i modelant
sota un encuny que tot ho abrusa,
sinó per una idea abstrusa,
potser un encert, potser un error,
potser una llei sens consistència,
amb menys fermança que temor
i amb menys amor que penitència.

Encert o error, la llei et blega
i t'engarrota el seny i el sí,
oh pobra terra temorega!
Orba segueixes ton destí.
Fas giravolts com una folla,
feble i abúlica clofolla,
pols de les constellacions,
al so enervant d'una siringa
i entre el ruixim dels altres mons,
com una inútil pelleringa.

Encert o error, ets l'evidència
d'una cruel realitat
que la mateixa persistència
guarneix i emplena de beutat
per a oferir-te l'homenatge
sedant i càndid d'un miratge
que reflecteix ton voler franc.
Error o encert, oprobi o glòria,
jo sóc pastat amb el teu fang
i sóc com tu cendra i escòria.

Som una idèntica substància,
som un sol ésser, un mateix
humus informe que amb constància
gira a l'entorn d'un mateix eix,
ple d'un afany que ens agermana
i d'una set de crear vana,
quan prou sabem que som mortals
i que la força que ens governa
funda les normes rituals
d'una interinitat eterna.

Aquest destí ens abranda el vici
d'esclavitzar el nostre futur
en un pur somni, en un defici
més violent com més obscur;
turment feixuc, innata dèria,
que en tu és la llei de la matèria
i en mi és la llei de l'esperit,
en tu és el foc ingent que brolla
del caos verge del teu pit
i en mi és el tel d'una bombolla.

Però el mateix voler que ens lliga,
més inconsútil que malvat,
torna rebeca i enemiga
aquesta estricta identitat,
i fa de tu, feble planeta,
una relíquia completa,
volva perduda en l'orb espai,
mentre m'infon a mi la febre
d'una bondat que no mor mai
i és una llum en la tenebra.

Amb eixa llum obro el miracle
d'incorporar-te a un seny astral
i de donar-te en espectacle
a la presència animal
de tot allò que viu i alena
i perpetua la cadena
del pensament i del dolor
que l'aferrissa i el domina
amb l'esquer d'una illusió
fallaciosament divina.

Aquesta llum et torna bella
per voluntat del meu esguard
i ets tota tu una meravella
només per obra del meu art
de demiürg o nigromàntic,
que en revelar-te eleva un càntic
fervorós com la meva ment
i sense l'ombra d'una queixa
a la ironia incongruent
que del no-res et feia néixer.

Però et cedesc tota la glòria
d'aquest miratge rutilant
i dolç, beat, sols faig memòria
de la puresa del meu cant
per celebrar, com una aurora,
la nitidesa colpidora
del teu si nu, càndid i august,
que sota el cel brilla i fulgura
per no furtar-nos el regust
aspres i roent de la natura.

I tu esdevens el meu domini,
terra clement, fang del meu fang,
el meu domini on culmini
l'urc i la força de la sang
i on els sentits, cosa que et manca
per grata sort, tronc sense branca,
només serveixin de clamor
per fer palès a l'ull que et vegi
que el privilegi del dolor
és el meu únic privilegi.

Mes pel dolor sé com són grates
i delitoses de per si
les primaveres que retrates
en l'objectiu del meu magí
quan sota el temps que t'amenaça
i sota el buit cabdal que et glaça
fent-te estremir de pol a pol,
del clos davalla del Zodíac
la benedicció del sol
com un manà paradisiac.

I sento al fons de mes entranyes
el desig de comunió
amb l'oceà i amb les muntanyes,
amb el zenit i l'horitzó,
amb els abismes que et clivellen,
amb els núvols que et renovellen,
amb el foc succint que et commou,
amb totes les forces obscures
que et feren néixer de bell nou
de tes pròpies podridures.

I sento que ets una obra meva,
no per orgull ni per escarn,
sinó pel culte que solleva
aquest prodigi de la carn
que la turgent espatlla et pobla
i que amb la meva pols s'acobla
com amb la pols dels meus germans
per donar un caire d'harmonia,
fet d'aparences versemblants,
al caprici d'una follia.

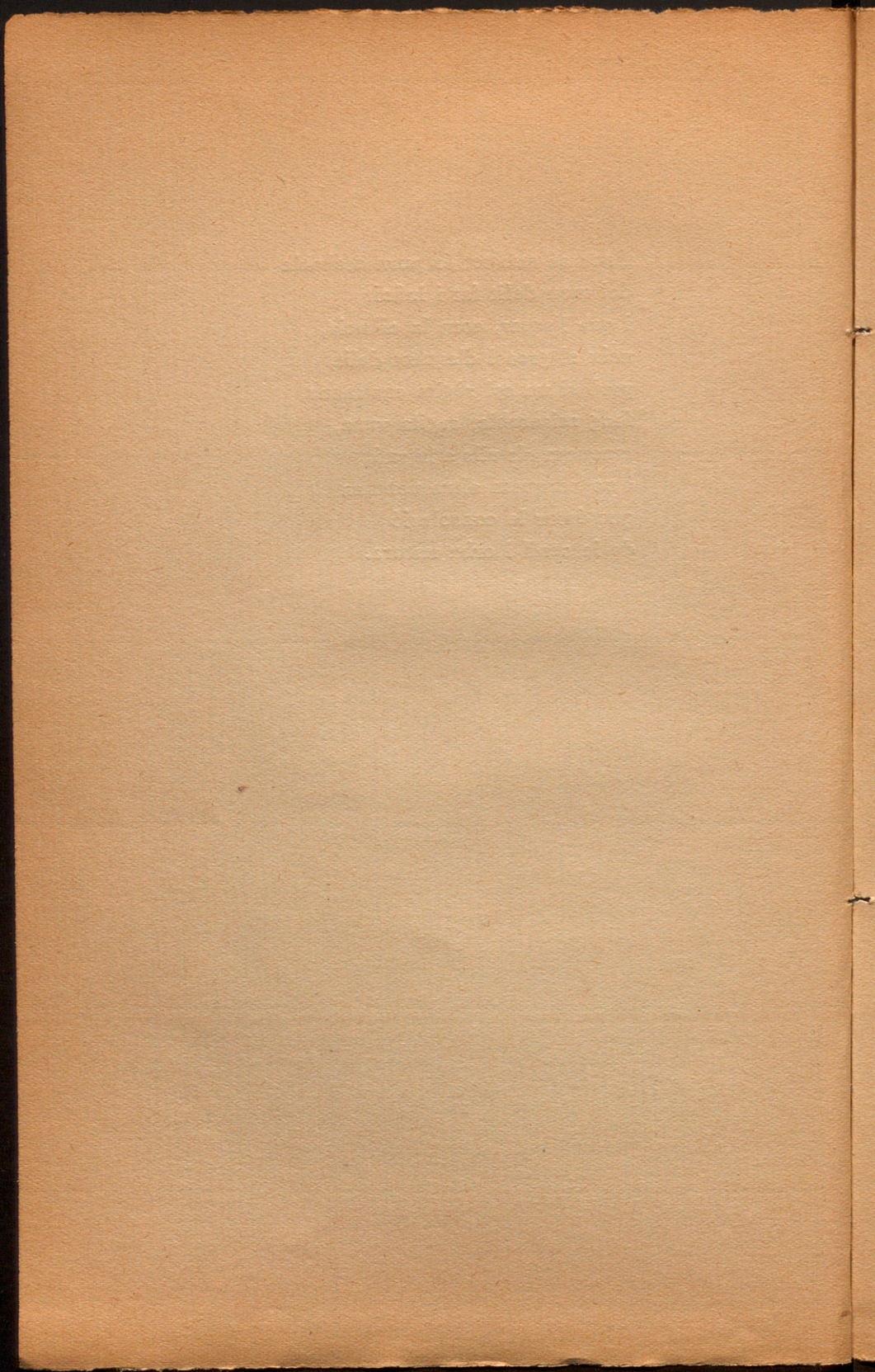
Una obra meva, la més alta,
no per robusta ni plaent,
car tota vida hi és malalta
des del seu propi naixement,
ni per lloable i acabada,
ja que en l'absurd fou engendrada,
sinó perquè, prodigi clar,
quan la basarda sol em deixa
un doll d'amor hi faig brollar
de la imperfecció mateixa.

Un doll d'amor que tot ho explica
i ho intueix i resol tot
i sense el qual no fores rica
més que cendres i de llot,
un doll d'amor que tot ho inunda
i torna càlida i profunda
la vanitat del pensament
i que en crear una joia vera
manyagament per un moment
fins de la mort ens allibera.

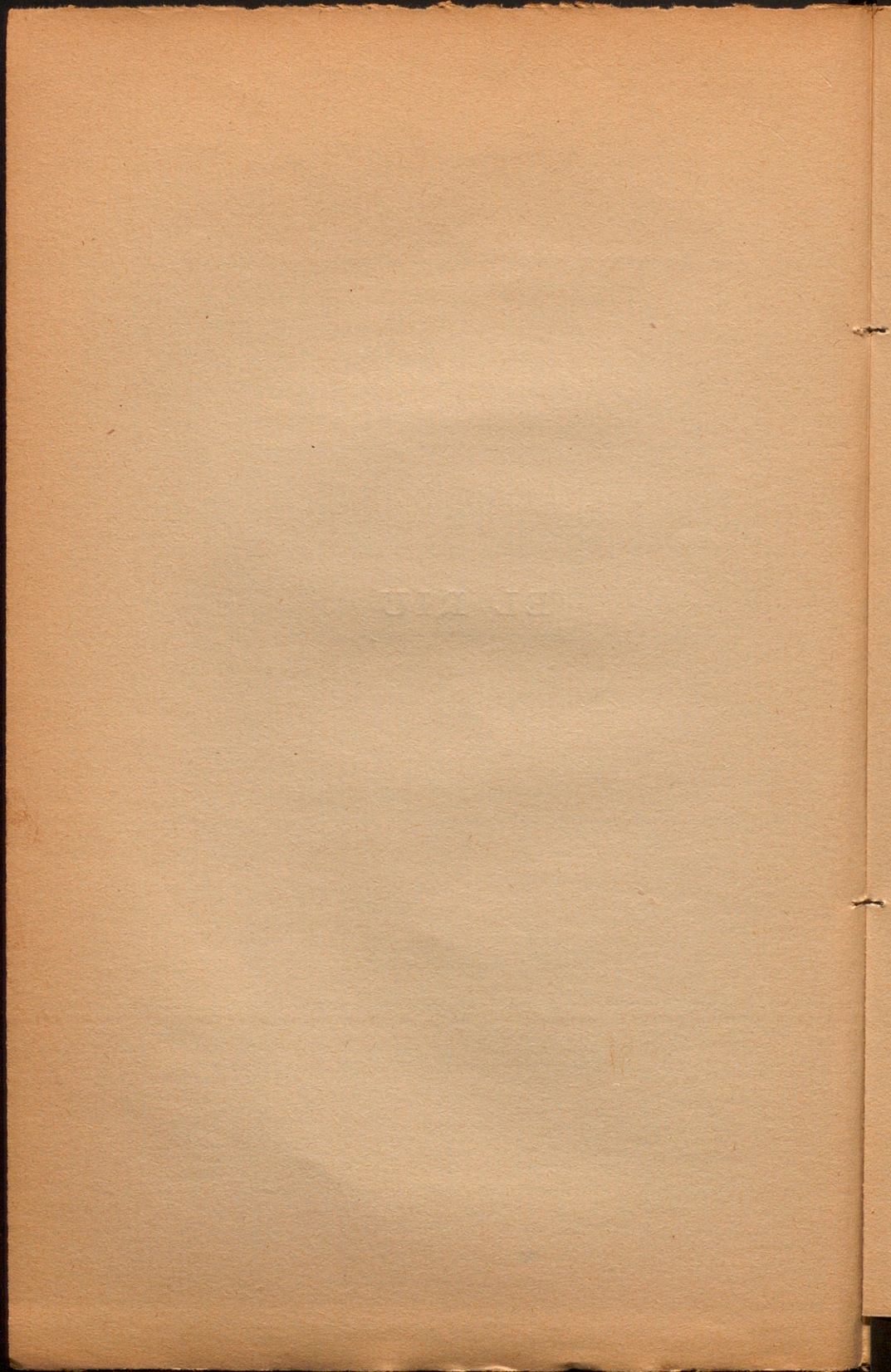
Oh! deixa'm fondre, terra amiga,
terra inefable, terra humil,
en aquest doll d'amor que irriga
els cors florits com un abril!
La teva entranya n'està xopa.
Jo em desaltero en eixa copa
com el poeta amb el seu vers
i mesurant la volta blava
arribo a dir que l'univers
només per l'home s'agençava.

Vull, fervorós, anticipar-me,
com qui mossega el fruit que és verd,
al pler que haurà d'anorrear-me;
deixa'm percebre el gaudi cert
de desconèixer ma misèria;
i en exaltar la meva dèria
de posseir-te i fer-me teu,
dóna'm l'oblit, màgica droga,
que en un instant em torna un déu
i del morir la llei deroga.

Prou sé que tot és pura essència
del meu delit fat i infinit
i que l'amor, com la ciència,
neix al gresol d'aquest delit,
però si un sol règim ens mana,
fang miserable, argila vana,
tanquem els ulls a la raó
i no cerquem altra ventura
que ésser la consolació
de la senil i orba natura.

EL RIU

EL RIU

Cinta d'argent, viarany fluid, espill
d'estels i aurores, llisques i t'emportes
el pensament que només és un brill.

En néixer et planys. De res mai no et conhortes,
fins que fines impàvid en la mar,
imatge de les gèneres ja mortes.

Et planys i rius i t'extasies, car
la vida és dol i benaurança i festa.
Del recomenç etern ets l'exemplar.

Pollen dels núvols ets en la congesta.
Germines en l'allau o en el penyal
i neixes en la deu fresca i xalesta.

T'esmunys i t'esllavisses, que el fondal,
bressol o tomba, ja t'atreu i estima,
sorprès de ta pureza virginal.

I aleshores esclata ta veu prima,
com un vagit en cambra de nadó,
quan l'aigua, folla, salta i regalima.

El món inert amares de saó,
fas esclatar la flor dalt de la branca
i, lliure, t'embriagues de claror.

Llangueixes, presoner quan en llur tanca,
traïdores rescloses i aiguamolls
esmorteeixen ta alegria franca.

Però salva el teu urc els trencacolls
i tornes al teu llit, que és ta quimera,
oblidadís de preses i de tolls.

Adalerat corser que treu bromera,
galopes tant com pots i te'n vas lluny,
vers la plana joliva i riallera.

I el teu delit manlleva un altre encuny
quan un meandre dolçament t'avisa
que no cal córrer així, car tot s'esmuny.

L'ànima teva ja no riu ni frisa.
El freu que ressonava i el torrent
són visions de ta ventura grisa.

Ara tot és repòs i llanguiment.
Ara el cel és més clar dins les sutzures
del teu fangar. Viure t'és un turment,

car retardes el pas i quan murmures
ho fas com desgranant oracions.
Tes virtuts, com tes aigües, no són pures,

tenen ferments de plors i passions.
Ara enyores els salts i les follies,
gelós del firmament i els horitzons.

I com que el fat ja t'ha comptat els dies,
moribund t'arrossegues vers la fi,
dolorit pels fatics i les falsies.

I el mar, sepulcre ingent, t'obre el seu si,
vas d'amor i de pau on s'anihila
tot el dol i el plaer del teu glatir.

I et fons allà en la serenor tranquila.
Quines dolors o delectances hi heus?
Adéu, congost, afrau, poblet i vila

que el vèieu córrer infant als vostres peus!
Adéu, ciutat! Ses venes fecundaves,
oh riu, i ella et donava els seus trofeus!

Totes les terres eren tes esclaves
i tu eres llur anhel de llibertat,
amb tot l'esplai de tes riberes blaves.

I eres el geni de la malvestat
si et prenia la febre sanguinària.
Però tu mors, perquè tot mor, lligat

al pal del seu destí. Ta mort precària
fa germinar la vida novament.

Tot ressuscita en tu, cant i pregària.

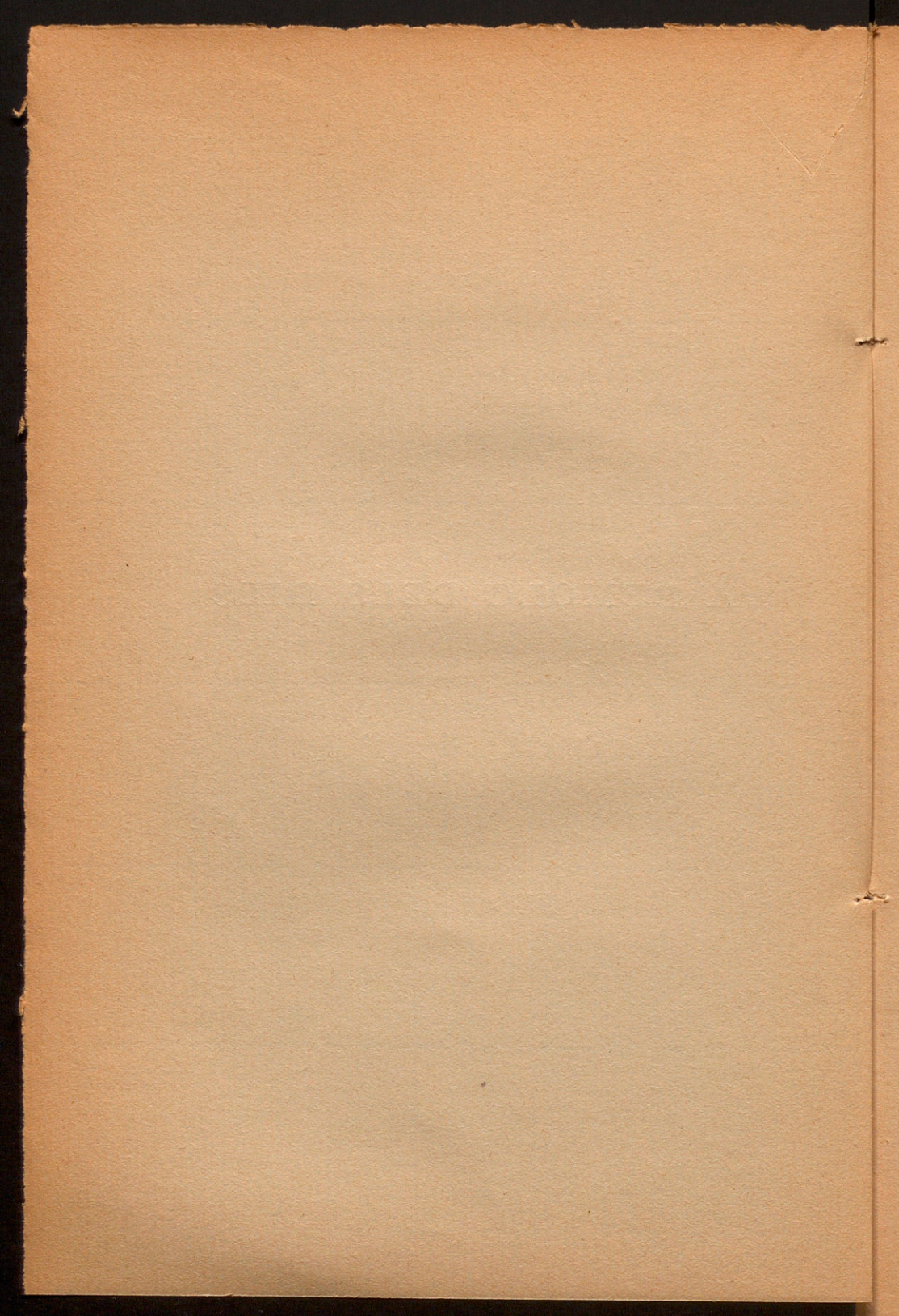
Fines, neixes i vius en tot moment,
sempre igual i distint. Ets la musica
que el silenci palesa, viu i ingent.

Ets la saba del món, sadolla i rica,
símbol i imatge del recomençar!
Néixer i morir són ton secret, la plica

que serva el mot inútil d'explicar.
Sempre distint i sempre igual, t'emportes
al gorg etern el teu etern cantar,

gràvid de totes les angoixes mortes.

A REMOLC DELS DIES

ABÚLIA

Oblida dols i afanys. És insegur
tot el goig que voldries.
Indiferent al dubte, deixa't dur
com a remolc dels dies.

Oblida el món i no et preguntis més
per què el fat t'hi enviava.
Dorm, esperit. El pensament ¿què és,
si l'ànima et fa esclava?

Bressa't en la gaubança de l'instant,
que és folla i fugissera.
Calla davant de la dolor constant
i no miris enrera.

Dorm, i en el somni hauràs tots els delits
que t'ha negat la vida.
Car només se'ns desvetllen els sentits
per copsar llur fallida.

Arrossega't pel solc innominat
de la gènere humana:
illús, esperançat i resignat,
segueix la caravana.

Pensa també en els que vindran després,
com tu, sense comesa;
pensa que el gaudi trobaràs només
en un xic de tendresa.

Pensa que si la mort tot ho confon
en la cendra glaçada,
tan sols l'amor redimirà en el món
tota cosa animada.

'Sossega't, esperit. És insegur
tot el goig que voldries.
Indiferent al dubte, deixa't dur
com a remolc dels dies.

VAIG PER LES OMBRES
PERDEDORES ...

Vaig per les ombres perdedores,
l'alè suspès, silent el pas.
Totes les coses moridores
sembla que em diguin: cap on vas?

La solitud no m'espervera;
els seus ermots em són clements.
Mes cada cosa em ve al darrera
per preguntar-me: tu, d'on vén's?

L'aire feixuc el cos em balda.
La ruta és fosca, com el cel.
Vinc del delit d'una hora calda,
fúlgid efluvi d'un anhel.

Vinc de les gèneres finides
que ara reviuem dintre mi
i que amb el rastre de llurs vides
varen obrir-me aquest camí.

Vinc de la ruta interminable
que mai ningú no començà.
Vinc de l'etern, de l'inefable
i sóc l'espurna d'un besar.

Vaig per les ombres perdedores.
Vaig a la mort, vaig al destí;
a les nissagues venidores
que reprendran el meu camí.

Si el meu anhel brolla i fulgura,
darrera meu em seguirà
una altra pobra criatura
que això mateix us respondrà.

I rera d'ella, una altra encara.
I la corrua, eternament,
al cel dirà, que ens desempara,
com és inútil llur turment.

Vaig a la tomba inenarrable
que jo mateix em vaig cavar.
Vaig a l'etern, a l'inefable
i sóc l'espurna d'un besar.

Sóc el record d'una hora tendra
i oblidadissa de tot mal.
Sóc el panteix d'un món fet cendra.
Sóc un anhel fet carn mortal.

Davant mos ulls l'espai s'afua
com si l'abisme ja em colgués,
car la tenebra eixorca i nua
me'ls ha encegat per sempre més.

Vaig per les ombres perdedores
l'alè suspès, silent el pas.
Però les coses moridores
ja no em pregunten: cap on vas?

TRANSSUBSTANCIACIÓ

Ànima, flor d'atzur, volva, gavina
que solques dolçament la immensitat
i et colgues en l'onada maragdina

com en un llit d'amor i voluptat;
vés més enllà, rabent i agosarada,
fins que un delit mortal t'hagi abocat,

per una joia inútil i migrada,
a l'abisme sens fons del blau ingent.
I dorm, allà, soliuva, abandonada,

sense goig pels sentits ni el pensament.
I sense esglai. La nau a la deriva
no et doni pas quimera ni turment.

Lluny del tumult frenètic de la riba,
lluny dels rocams i dels esculls del món,
sigues estranya a tota cosa viva,

nega't joiosa en l'èxtasi pregon
on tot es torna com l'argila morta
i on amb el verb el caos es confon.

Aquella pau que tot dolor conhorta
t'omplirà alhora de benignitat,
esbatanant a l'infinit la porta

de la suprema i múltiple unitat
que l'univers a l'àtom assimila.
L'instant esdevindrà l'eternitat.

Seràs com l'ona nítida i tranquil·la,
missatgera subtil dels horitzons,
seràs com un estel o una pupilla.

Seràs la veu de l'infinit sens fons
i diràs amorosa una complanta
a l'eixam lluminós dels altres mons,

que una secreta voluntat imanta.
Seràs tenebra i llum, tempesta i far,
eternitzant la teva angoixa santa.

Seràs, ànima meva, la del mar.

TEDI

Sóc retut per la carn. Sóc presoner del món.
Amo la reixa d'or que el somni magnifica
i el dolç engany de viure dins un oblit pregon.
Sé que tot és fallaç; que tot deixa una mica

de desencís i dol; que tot és moridor;
que allò que estimo més amb mi ha d'apagar-se.
Però em deixo temptar per la greu brillantor
i pel dring estrident de la tràgica farsa.

Sovint, però, l'enuig m'esbalaeix i venç.
Ja la sang no respon al delit que l'emplena.
El tedi em xafa el seny amb el seu buit immens
i la presó daurada se'm torna una gehenna.

NAU, FEBLE NAU...

Nau, feble nau, ocell agosarat
que l'abisme no tems ni les ventades,
si el cristall de la mar has entelat
escrivint-hi els secrets del teu passat,
tot seguit el brunyeixen les onades.

Nau, feble nau, com tu juguina só
del fat que em mou. No tinc altre guiatge.
Deixo pel món un rastre de dolor
i l'esborra tothora, traïdor,
el vent que em fa seguir l'absurd viatge.

ARA QUE DE RECANCES SÓC FEIXUC...

Ara que de recances sóc feixuc
una set nova de delits em crema.
Me'n torno al foll brogit del món i duc
la solitud en mi com una gemma.

Torno al brogit i ja no cerco en va
l'aparença fallaç de cada cosa.
Ric del meu invencible talismà,
ni el món ni la ciència em fan nosa.

Sóc amatent al plor de cadascú.
El mal no encén en el meu cor el blasme.
Dic joíós al germà: —Me'n vinc amb tu.—
I acluco els ulls davant el gran sarcasme.

L'OMBRA

Et desprens de mi i em voltes.
T'encalço i no et copso mai,
i oscilles i giravoltes
esbalaïda d'esglai.

Esqueix de la pau augusta
i de la tenebra ingent,
ets de la mateixa fusta
que la llum, ton accident,

taca lleu i fugissera
que regula el meu vagar
i es simula al teu darrera
com un magnífic fogar.

Ombra blana i sobirana,
entranya de l'infinit,
confons tota cosa vana
en el gresol del teu pit

i em deixes balb quan, manyaga,
m'abrigues amb ton mantell,
llonga cabellera obaga
que embriagues com vi vell.

Refugi del meu desfici,
horòscop del meu atzar,
si el meu esguard, per caprici,
et penetra com un far,

sent que és ell la volva blanca
d'un efímer pensament
i és la porta sense tanca
per on s'escola la ment

i on es fon la nostra vida
que ve de tu i se n'hi va,
deu eterna i beneïda,
certesa del més enllà.

Tota llum és moridora
com el meu feble neguit,
i sols tu, triomfadora,
vius en la perenne nit,

per fer brollar de ta sina,
fútil com la illusió,
la claror diamantina
dels estels i la raó.

T'esllavisses, giravoltes,
essència de l'espai.
Et desprens de mi i em voltes.
T'encalço i no et copso mai.

DEMÀ

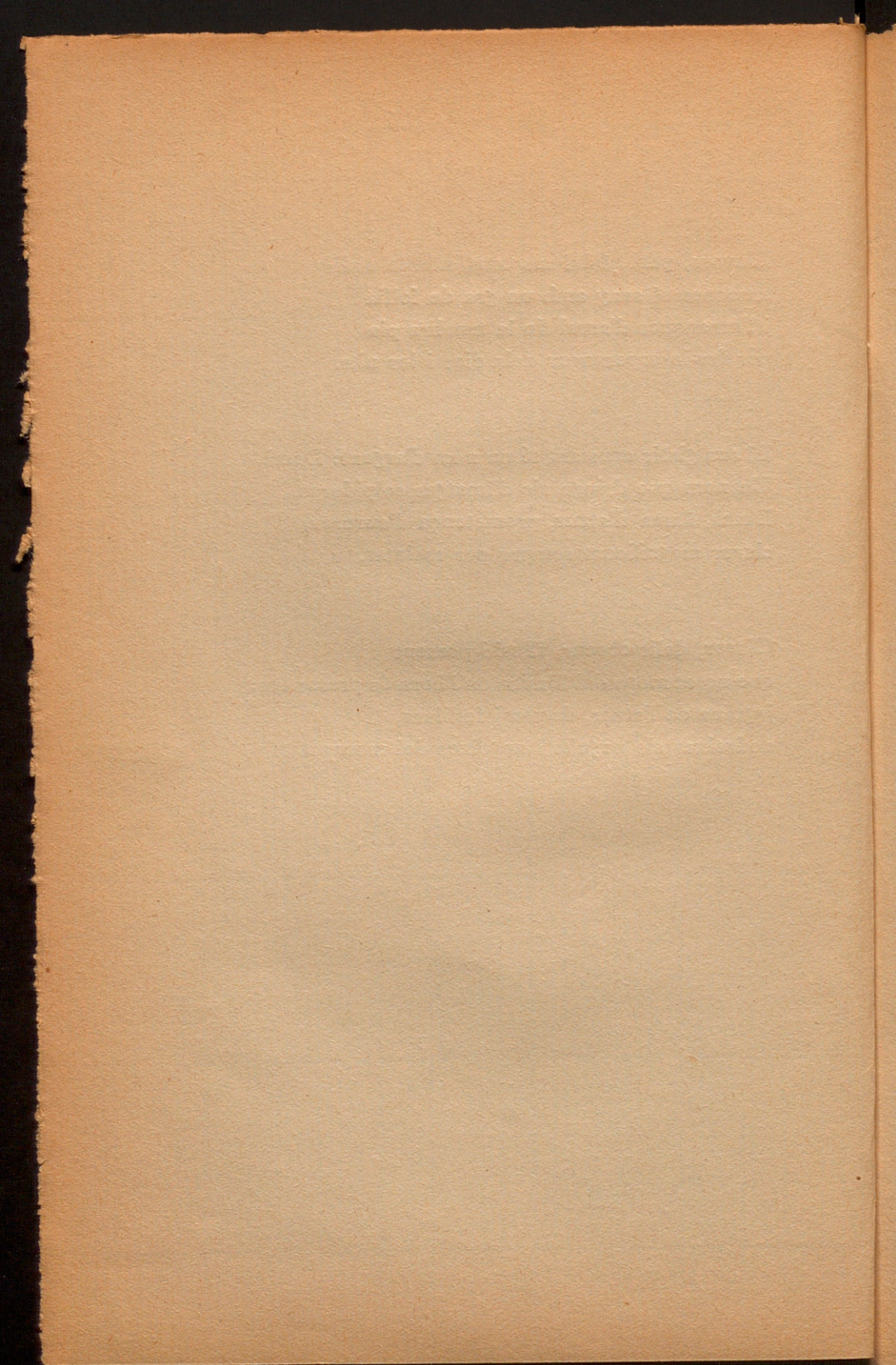
Quina porta s'ha obert i qui penetra ulls clucs
al clos misteriós de les ombres glaçades
on s'han tornat record els mots i les mirades
i on són els dies vells cada cop més feixucs?

Al buf d'un urc remot el cor s'ha esbatanat
i tu, fantasma lleu de mi mateix, l'abastes
i l'aixeques al buit ingent amb les mans castes
fent-li degotar sang en l'abís del passat.

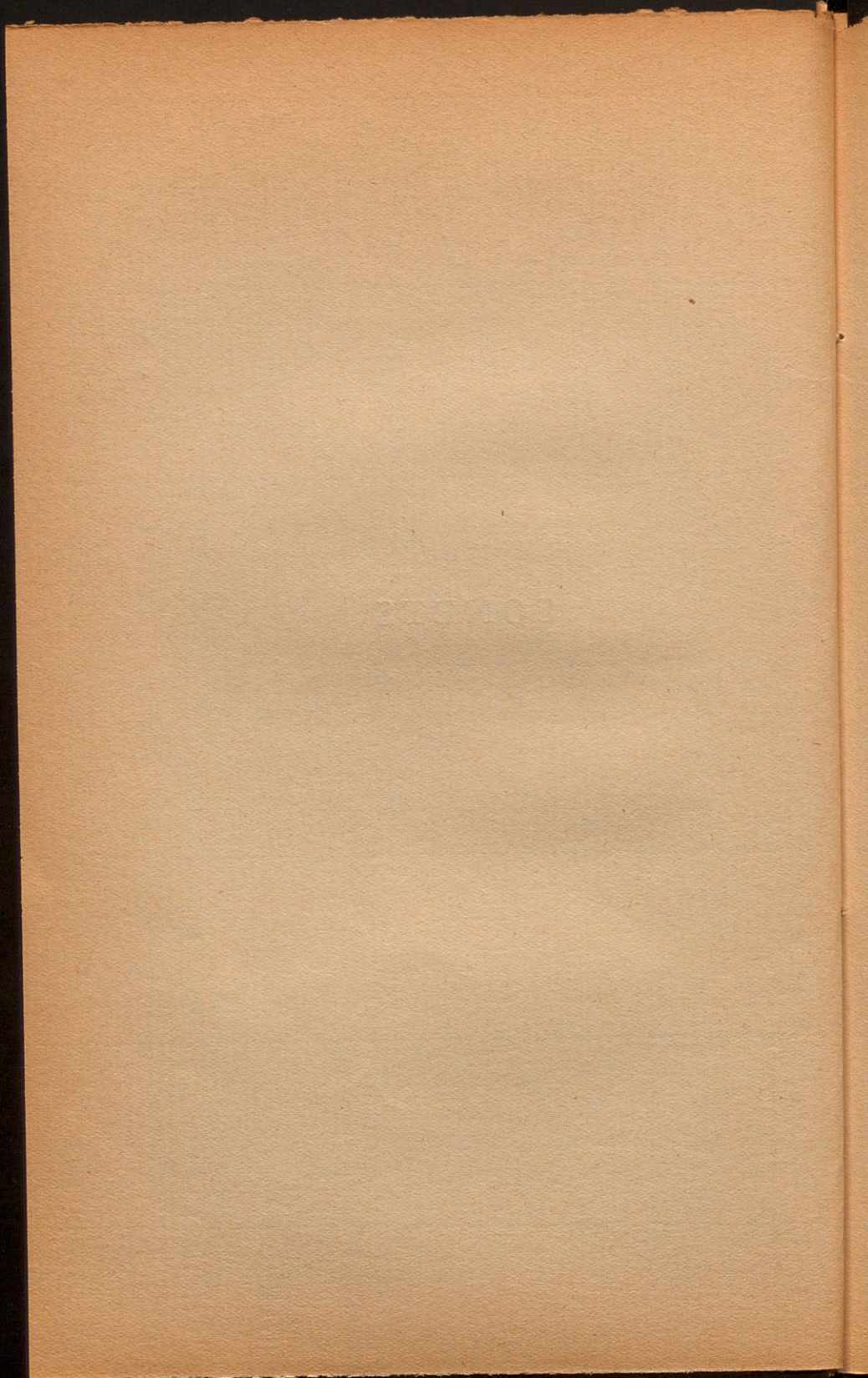
Llavors, però, fidel als teus subtils ardits,
assaones el seny amb un gra de follia
i l'arrenques d'arrel de la tenebra pia
per fer-lo esperar dels dies i les nits.

El seu glatir constant té un nom d'argent: Demà.
Un nom que dringa ric d'imatges colpidores.
Demà, flama d'atzur, prometença d'aurores,
claror magníficent sempre per esclatar.

Claror, delit obscur, il·lusió present
que no et mous del llindar on l'hora és presonera:
joguina de l'atzar, deessa i fetillera,
nodreixes els neguits i angoixes del moment.

SONETS

ALQUÍMIA

Encadenat al llast que t'afeixuga
i et fa esclau d'una força incoherent,
ets un germen que dorm, oh pensament,
en el si de la fosca malastruga.

I allí al fons de l'instint, larva poruga,
treballes en l'escòria candent
el múltiple i caòtic sediment
que transforma en crisàlide l'eruga.

Maldes perquè el tumult es torni norma.
De la confusió brolla la forma,
còsmic bruel que preludia un cant.

Eternitzes les coses passatgeres
i prens, per sublimar nostres quimeres,
la duresa i l'esclat del díamant.

L'URNA

Res no confon la teva pura argila
sinó l'argila que rublia el món
quan descobrint el cel blau i pregon
sorgí la llum sobre la mar tranquila.

Dels dies i les nits serves la cendra
que la sang amuntega en el teu si,
feta d'enyors i de quimeres, i
com més t'emplenes ets més lleu i tendra.

Sense saber quin fat t'afaiçonà
dins la terrible vaguetat nocturna
que tota cosa al fang ha de tornar,

sense saber quin terrissaire et féu,
tu t'hi abandones i confies, urna
dels meus pecats, vas trencadís, cos meu.

REPORTA'T, ESPERIT

Baldat d'enyor, mon pensament viatja.
La nau sense timó salva els esculls.
El somni és meravella dels meus ulls.
La gaubança és un port, l'oci una platja.

He descobert una blancor de natja,
uns flancs de perla, nítids i remulls,
i l'or escumejant d'uns tendres rulls.
I ja no m'abelleix cap nou paratge.

Atura't, nau. La cala és de cobalt.
Les roques tenen mòrbides turgències
sota el bes implacable del sol alt.

¿Sóc a la riba del delit, o al mig
d'un erm més trist que totes les absències?
Reporta't, esperit. Sóc al desig.

ESPERA

Tornes, amor, ara que són guarides
totes les nafres que m'havies fet?
Si ja dels teus enganys no et faig retret,
vols solleva'r les queixes exhaurides?

Vés pel món destruïnt anhels i vides
i parant els paranys del teu secret,
però deixa'm el cor lliure i quiet,
net de rauxes de goig i de mentides.

Deixa'm en pau, i no t'allunyis massa.
El seny, com la follia, també passa,
i jo encara no he dit el mot darrer.

Eren tan dolces tes constants tortures,
que las, potser, d'angoixes menys impures,
sol i contrit un dia et cridaré.

FRETURA

Sempre present, aquell amor llunyà,
xop de dolçor, del fred dels anys m'abriga.
Ell m'esvaeix l'angoixa i la fatiga
i m'aclareix les fites del demà.

A quin món il·lusori el vaig trobar?
El seu record tota dolor calciga.
Em sembla que una mà trement i amiga
s'esbalaïa dins la meva mà.

Pont de desig entre l'enuig i el tedi
o fantasmagoria d'intermedi,
clamo com un orat pel seu retorn

definitu, rotund, sense fallença.
Però ell es riu de ma fretura immensa
i l'espero endebades cada jorn.

NÚVOLS

Quina mà us esculpeix, monstres volants,
i quin pinzell mirífic us colora?
Senyoregeu l'atzur, pobleu l'aurora
i ompliu el món d'espectres triomfants.

Sou els somnis vivents, folls i constants,
amb què la terra els seus delits arbora,
essència que neix i s'evapora
com de la ment els pensaments més grans.

En aquests somnis cercaré el nirvana
quan ja siguin només una ombra vana
les glòries i els plers que el viure feny.

Ara seguiu la vostra llei erràtica.
I si us contemplo amb la mirada extàtica
és perquè encara m'encadena el seny.

OBLIT

L'or del ponent que nimba la pineda
m'alleuja el pit d'un bleix quasi mortal.
Tota quimera es tornarà real
quan davalli la nit, hostil i freda.

Dormiran les angoixes en llur cleda
després de rosegat mon cor malalt.
Jo romandré feliç en mon hostal
com un nin acotxat en jaç de seda.

Feliç, si esvair puc els somnis vans,
la folla ambició i la lluita incerta
contra el dol i l'enuig, eterns tirans.

I en aquest abandó, màgic encís,
potser l'oblit serà la porta oberta
que, falsa i tot, em meni al paradís.

ENLLÀ

Davant la nit pacífica he esbatanat la porta.
D'un crit de dol encara la casa és ressonant.
¿On trobaria el bàlsam que l'esperit conforta
si arriba a fer-se eterna l'angoixa d'un instant?

Passa el parrac d'un núvol que un lleu alè s'emporta.
Entre ses filagarses esclata un diamant.
S'adorm l'atzur inhòspit com una estepa morta
per on tots els meus somnis ardits van cavalcant.

L'enllà, camí sens fites, m'invita a la partença;
l'estel que m'hipnotitza, potser pura aparença,
és nord del nauta ingènit que l'ànima ha nodrit.

Seduït pel miratge d'una riba encantada
deixaré planys i llàgrimes al llarg de la jornada
i aniré a la ventura fent rumb a l'infinit.

L'ESPILL

Per nimbar la dolçor d'una fràgil nuesa
l'infinit s'ha negat en el teu esvoranc
on l'atzar imprimeix, com sobre paper blanc,
els inútils antulls d'una mirada encesa.

En aquest freu d'atzur, obac de ma devesa,
cerca el front el senyal de la carn i la sang
que sobre el jaç glaçat es tornen cendra i fang
després d'humiliar llur trista fortalesa.

A l'abisme aparent tot el meu món davalla
i en brolla una esplendor llunyana i espectral
que junyeix, fills bessons, el bres i la mortalla,

per viàtics forçats de l'efímer viatge.
Fossar d'anhels, espill, oh l'enemic mortal
que em devores i escups, com a la meva imatge!

TOTES LES VEUS DELS DELITS ...

Totes les veus dels delits
criden l'emoció intrusa
quan l'ànima està difusa
pels sentits esbalaïts.

I en deixondir-se els sentits,
quan un miratge els abrusa,
en ubiqüitat confusa
que els fa atènyer els infinits,

desbocats en foll deliri,
creuen abastar l'Empiri.
Però en l'efímer combat

deixen en l'arena tendra
només un regust de cendra
i un ferment d'inanitat.

L'ESFINX

Quan t'he ferit amb el finíssim dard
que amb sa nuesa l'horitzó limita,
les teves grans pupil·les d'eremita
no han correspost al meu anhel covard.

Reclosa en ton granític baluard,
en els segles, oh esfinx, no trobes fita.
L'ombra mortal que en el teu front gravita
no s'esvairà pas pel meu esguard.

Ella presidirà la nostra vida.
I tu, que amb la buidor del teu secret
dreces dels dols el calendari exacte,
segueixes insensible a la punyida.
I calles, ferma en el silenci abstret,
amb el vel d'Isis constantment intacte.

EVASIÓ

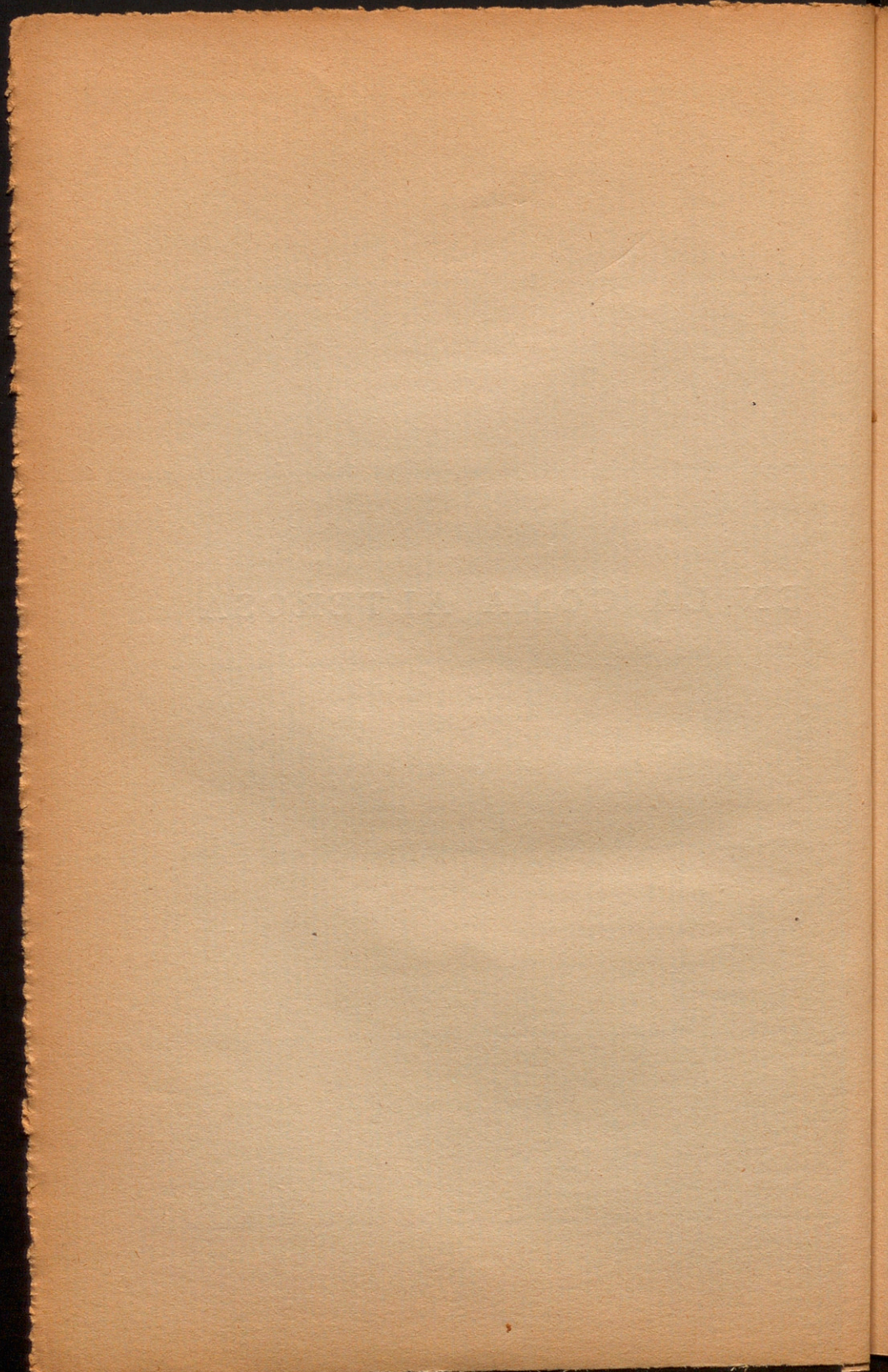
El vertigen proper m'enterboleix la vista.
Només les llunyanies m'atreuen i els celatges.
Guaito l'horitzó nu, teatre de miratges.
Cada somni un confí, cada anhel una pista.

Una pista que mena vers la terra no vista
i em duu l'enuig i el tedi dels autèntics viatges.
L'Orient hi prodiga son devesall d'imatges
i l'ànima revifa, massa caduca i trista.

La illusió creixent i pròdiga compensa
tota realitat de la inútil palestra
amb el quimèric món que el meu orgull fabrica.

I als grillons que el present infligeix a la pensa
i al record que és turment, preferesc la finestra
per on pot l'esperit evadir-se una mica.

EN LA COMA ALTEROSA

EN LA COMA ALTEROSA...

En la coma alterosa,
mentre em sentia el cor esbalaït
i l'ànima angoixosa
com davant l'infinit,
he romàs sol a contemplar la nit.

Cada estel tremolava
com si una mà invisible el sostingués
rera la volta blava
perquè el vent que el sotgés
no el pogués apagar per sempre més.

La terra s'esvaïa
sota els meus peus, negada en la foscor
i absorta en l'agonia
de l'alba resplendor
que fou el seu amor i el seu dolor.

Amatent i callada
davallava la nit benignant.
Com una falç malvada,
el trinxant del creixent
esmicolava els núvols de Ponent.

Oh coma solitària!
Jo em recolzava en ta immobilitat
per copsar la grandària
de l'horitzó velat
al meu esguard atònit i astorat.

I sentia com era
el nostre goig capriciós i incert
quan la pau fetillera
del paratge desert
sadollava el meu cor tendre i obert.

Com tu, jo afrontaria
serenament, incommovible i orb,
la pluja que es congria,
la tempestat i el torb
que amb els seus xiscles anuncia el corb.

Clapada de congestes
com les que els anys t'han abocat al front,
sense els prats i florestes
que benaurança et són,
sense una ruta que t'uneixi al món,

com jo mateix romanés
desafiant les ires del destí,
sabent que seran vanes
les queixes sense fi
que dreçaran les forces del teu si,

sabent que has d'ésser esclava
del voler inviolable que t'ha fet.
I el cel t'amanyagava,
incurós o distret,
com si del caos seu no t'hagués tret.

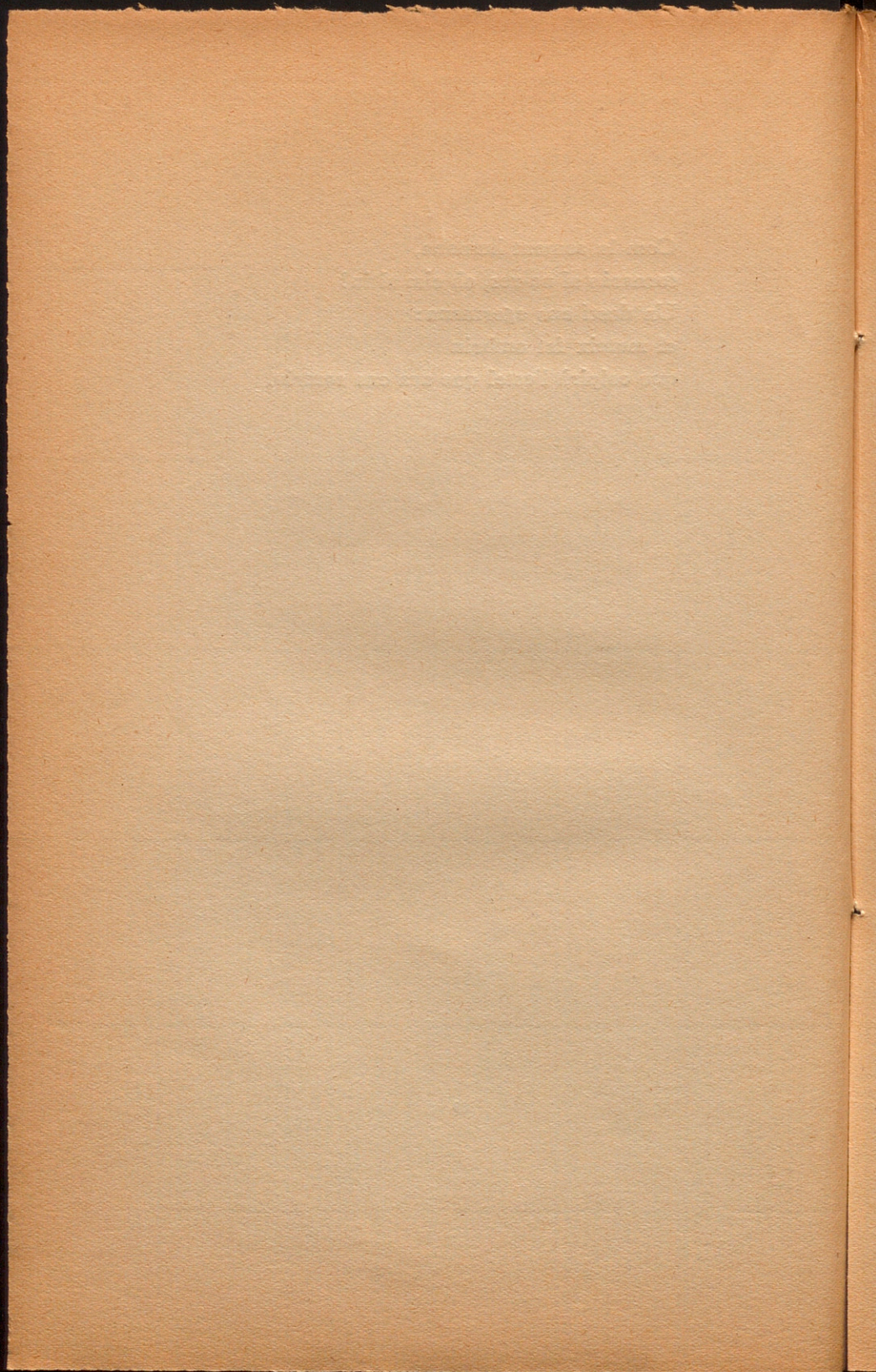
La nit, suau i cauta,
ens abrigava amb amorós mantell
i érem la fusta infausta
d'un capció vaixell
sense timó, ni vela, ni farell.

¿Quin vent féu el naufragi
que a aquestes soledats ens va llançar?
Oh l'inútil presagi
que tot ha d'acabar
amb el mateix absurd que començà!

Si essent tan ferm trontolles,
oh cim, amb la basarda de la nit,
¿quines paraules folles
no dirà l'esperit
en sentir-se abatut i esfereït?

D'ambdós la petitesa
no la mesura l'ull ni el pensament:
som una espurna encesa
per un urc inclement
que apagarà per sempre un mateix vent.

Com la sement humana,
tornaràs al no-res, oh cim altiu!
Un destí ens agermana:
el mateix fat ombriu
que colpirà l'estel que ara ens somriu.

COLLOQUI

